

Ali božja roka je pokazala Ogrom očitno, koliko krivico so storili svojemu kralju. Vseh sedem let ni padlo niti kapljice dežja po Ogerskej, in ljudje so umirali od žeje in od gladi. Začeli so zatorej iskati kralja Matjaža, ali niso ga našli. Neeega dne je ugledal mož, h kateremu je hodil Matjaž jést, da njegov gost je s srebrno žlico. Radoveden ogleda žlico in najde na njej Matjaževo imé. Hitro razglasi to novice po vsej okolici. Ogri pridejo, uklenejo Matjaža z zlatimi verigami, peljejo ga na Ogersko nazaj in ga posade zopet na préstol.

Ali njegova pravičnost mu novič nakoplje sovraštvo plemenitažev; zopet se dogovoré, da ga bodo umorili. Matjaž zbere svojo vojsko in otide k Čehom v Blansko goro, kder spi še denes s svojimi vojaki. Kadar pride čas, vzbudil se bode in premagal ves svet.

(Zapisal M. Murko.)

III.

Živela je žena, ki je imela jednoletnega otroka. Bila je siromašna, in ljudje so jo zaničevali. Zatorej se napoti in gre z otrokom po svetu. Hodila je že dva dni okolo, a nikjer ni dobila prenočišča. Zdajci pride v velik gozd. Zašla je ter ni mogla najti pravega pota. Tavajoč po gozdu, najde več miz, ohloženih z najdražimi jedmi.

Mati sede z otrokom za mizo ter se najesta do sitega. Potem se začne otrok igrati z igračami, ki so ležale po tleh. Radovedna je žena, kaj pomenijo mize; gleda sém, gleda tja, a povsod vidi pripravljene mize. Naprej idoč, pride do visoke gore. Tu zagleda železna vrata, ki so peljala v goro. Vojak je stal pri njih na straži.

Žena prosi vojaka, naj bi jej odprl. Vojak odpre in žena stopi v goro. Ali glej, zdajci zaloputnejo vrata takó trdo za njo, da se zemlja stresce. Žena ide dalje. Na desnej in levej ob potu so ležali vojaki in spali. Jeden izmed njih se vzbudi in pelje ženo do mramorove mize. Za mizo je sedel kralj Matjaž. Njegove brke so bile vzrasle takó velike, da so bile tri mizine noge ž njimi popolnem obвите, a četrta je bila tudi že nekoliko obrastena.

Matjaž se probudi, vzdigne glavo in vpraša ženo, kdo zapoveduje zdaj na svetu. Žena mu pové imé tedanjega vladarja, a Matjaž pobesi glavo, ter zopet zaspi.

Žena se je vrnila po istem potu, po katerem je bila prišla ter pripovedovala ljudem, kaj je videla in slišala.

(Zapisal M. Heric.)

(Dalje prihodnjíč.)

Medved in zajec.

(Basen.)

Medved sreča zajca, očita mu: „Kaj bodeš ti, sirota uboga, ki si takó majhen, imaš takó tenke nožice kakor špilje in drobno teló, da bi te lahko prelomil. Poglej mene, kak hrust sem, da bi tebe kar v pestéh zmlél!“ — Zajec molči.

V tem pride lovec. Zajec s šibkimi in urnimi nogami ubeži, a močnega, pa neukretnega medveda lovec ustrelí.

Zajec si misli: „Koliko boljše je, da nisem takó močan in neukreten kakor medved.“

Pokokrján.